

Sfântul Haralambie, ocrotitorul săracilor și al bolnavilor

– Al doilea hram al parohiei –

În data de 10 februarie săvârșim pomenirea Sfântului ierarh Haralambie, episcopul Magneziei din Asia Mică. A trăit în secolul al II-lea și este cel mai bătrân mucenic dintre cei cunoscuți de Biserică. Pentru că prin fapta și cuvântul său a adus mulți păgâni la creștinism, și-a atras mânia prigonitorilor. În ciuda vârstei înaintate, de 113 ani, i-au jupuit pielea de pe tot corpul și i-au rupt carnea cu cârlige de fier. Se spune că Luchie, comandantul armatei, cuprins de mânie, a apucat el însuși instrumentele de tortură, începând să-l rănească pe sfânt, când, deodată, mâinile i-au căzut ca secerate. Atunci, l-a scuipat în față pe sfânt, dar gura i s-a strâmbat și i s-a întors la ceafă. Luchie, disperat, l-a implorat pe sfânt să-l salveze cu rugăciunile sale și să se milostivească de el. Sfântul Haralambie, în bunătatea lui, s-a rugat pentru Luchie, care s-a vindecat pe loc. Împăratul Septimiu Sever, când a auzit toate acestea, a fost cuprins de mânie și a trimis pentru a-l aresta pe Haralambie și a-l aduce în fața lui. Ajuns în Antiohia, mucenicul a fost supus altor chinuri, însă s-a vindecat în chip miraculos. În cele din urmă, i s-a tăiat capul cu sabia. Datorită chinurilor cumplite pe care le-a îndurat de la prigonitori, Sfântul Haralambie a fost și este cinstit de creștinii ortodocși ca un mare mărturisitor și ocrotitor al celor aflați în suferințe și necazuri. Pentru credința sa neclintită și pentru răbdarea de care a dat dovadă în fața chinuitorilor, creștinii l-au cinstit și iubit mult pe Sfântul Haralambie, rugându-l să-i ajute atunci când și ei erau în suferințe, boli sau necazuri ale vieții. Astfel, evlavia credincioșilor ortodocși l-a considerat pe Sfântul sfințit mucenic Haralambie ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar pentru că sfântul fusese păstor înainte de a fi hirotonit, țărani îi cereau să le apere animalele domestice și să-i ajute să aibă roadă bogată. Cu siguranță, Sfântul i-a ajutat pe foarte mulți în rugăciunile lor, pentru că altfel nu s-ar putea înțelege mulțimea de tradiții populare, legate de cinstirea lui, dar și numărul mare de biserici și mănăstiri care i-au fost închinare. Românii l-au cinstit pe Sfântul Haralambie, cerându-i să-i apere de boli, de moarte năprasnică și să le ocrotească animalele. Sensibili la sfinții care au fost păstori, românii, cu un bogat trecut pastoral, s-au simțit atașați foarte mult de acest sfânt, construind sfinte locașuri în cinstea lui și păstrându-i sfintele moaște ca daruri neprețuite și făcătoare de minuni. Astfel, aproape în toate regiunile din România există cel puțin o biserică închinată Sfântului Haralambie. Dacă Maica Domnului este izvorul tămăduirilor, atunci Sfântul Haralambie este ocrotitorul săracilor și al bolnavilor. Nici nu se putea o asociere mai potrivită de hramuri pentru o biserică sau parohie, cum este a noastră. Serbând în această zi pe Sfântul sfințit mucenic Haralambie, al doilea hram al parohiei, Biserica noastră îmbină dimensiunea liturgică cu cea social-filantropică.

Sfinte Haralambie, apără-ne de necazuri și vindecă bolile!

Contribuți cu 2% din impozitul pe salarii și pensii la lucrările Bisericii, completând doar formularul pe care-l avem, cu datele de identificare.

CURAJUL CARE NE ÎNCONJOARĂ

În viața noastră publică nu se prea discută despre virtutea curajului. Așa cum, în discursul public actual, nu fac obiect de interes virtuți definitorii pentru condiția umană: politețea, cumpătarea, blândețea, prudența, generozitatea, dragostea, compasiunea, prietenia sau fidelitatea. La prima vedere, această stare de fapt nu ar trebui să ne îngrijoreze. Dacă însă vom acorda mai multă atenție, vom ajunge la concluzia că ea pune sub semnul întrebării nu doar ființa noastră morală, individuală, ci și existența noastră comunitară - de la familie la societate sau chiar neam. La nivelul simțului comun, curajul este capacitatea de a-ți controla și depăși frica, de a-ți învinge lașitatea, într-un anumit context în care îți este primejduită integritatea ființei sub aspect fizic sau moral. În domeniul eticii se face o distincție esențială între curaj ca trăsătură de personalitate, de caracter și curajul înțeles ca virtute. Pentru a deveni virtute, această trăsătură de personalitate trebuie să servească interesul semenului, al celuiilalt. Omul curajos își depășește limitele strâmte ale ființei proprii, iese din sufocanta iubire de sine, uneori își ignoră instinctul de conservare în favoarea aproapelui său. Omul curajos este o ființă în care se poate avea încredere. Într-o prietenie, de exemplu, este nevoie de încredere, dar și de fidelitate. Prietenul curajos este o garanție pentru securitatea mea, dar și a familiei mele. Iată cum de la virtutea curajului am ajuns la prietenie și la virtutea încrederii și a fidelității. Virtutea curajului este o însușire creștină esențială. Fără curaj, existența Bisericii nu ar fi de conceput. A fost nevoie, ca să ia ființă, de curajul Întemeietorului ei; ca să dureze, de acela al discipolilor Săi. Urmând exemplul Domnului, Apostolii au propovăduit în lumea toată Evanghelia, Vestea cea Bună a Întropării Fiului lui Dumnezeu, înfruntând curajos ostilitatea lumii. În vremea prigoanelor dezlănțuite de mai-marii lumii, martirii din primele secole - dar și cei din secolul XX, - au ieșit cu îndrăzneală împotriva propriei morți, dovedind tuturor că, pentru creștini, moartea nu există. Au demonstrat, în același timp, libertatea absolută pe care o trăiesc creștinii. „Jertfa martirilor stă la temelie Bisericii”, spunea scriitorul bisericesc Tertulian în secolul II. Sfânta Scriptură abundă în varietatea formelor sub care suntem îndemnați să îndrăznim, să nu ne lăsăm sufletele acaparate de frică, de lașitate, de tentația de a dezerta din lupta pe care - așa cum ne relevă Sfinții Părinți - fiecare creștin o dă și trebuie

să o dea cu diavolul, cu lumea (ca sursă a păcatelor și a patimilor) și cu patimile care și-au făcut sălaș în propriul nostru trup: „În lume, necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33).

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este Sfânta Taină a Botezului?

Răspuns: Aceasta este Sfânta Taină prin care persoana care se botează se curăță de toate păcatele, personale sau moștenite, și care, ca un copil nou-născut al lui Dumnezeu, intră în Biserica lui Hristos.

Întrebare: Care este cea mai importantă lucrare în aceasta Sfântă Taină?

Răspuns: Întreita cufundare în apă în numele Sfintei Treimi: al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, cu rugăciunile corespunzătoare rostite de preoți.

Întrebare: După a cărui poruncă considerăm că botezul este necesar pentru fiecare membru al Bisericii?

Răspuns: Potrivit poruncii lui Hristos: Întâi, urmând propria Sa pildă; În al doilea rând, urmând povețele pe care El le-a dat ucenicilor Săi: „Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28, 19). În al treilea rând, având în vedere mustrea Sa aspră: „De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3, 5).

Întrebare: Ce semnificație are întreita cufundare și scoatere din apă a persoanei care se botează?

Răspuns: Întreita cufundare în apă semnifică moartea păcatelor împotriva Sfintei Treimi, iar întreita scoatere din apă înseamnă viața în Sfânta Treime.

Întrebare: Care sunt cele trei lucruri pe care preotul le cere de la persoana care se botează?

Răspuns: Lepădarea de Satana, pocăința și dreapta mărturisire de credință (Simbolul Credinței).

Întrebare: Cum sunt botezați copiii? Cine exprimă lepădarea, pocăința și mărturisirea de credință în numele lor?

Răspuns: Nașul, care este garant în acest caz.

Întrebare: Ce îndatoriri are nașul?

Răspuns: Să învețe sau să ajute copilul botezat în dobândirea tuturor adevărilor creștine și la educația acestuia.

Întrebare: Ce fel de cinste se acordă nașului?

Răspuns: Printre ortodocși, nașului i se acordă o cinste însemnată, ca unui părinte duhovnicesc.

Întrebare: De ce trebuie să fie botezați copiii?

Răspuns: În primul rând, de teama ca nu cumva copilul să moară nebotezat și să nu intre în familia creștin. În al doilea rând, pentru că apostolii au botezat copii (Fapte 10, 44; 1 Corinteni 1, 16). În al treilea rând, Domnul Iisus a iubit foarte mult copiii. El a poruncit: „Lăsați copiii să vină la Mine” (Marcu 10, 14).

Întrebare: Cum sunt considerați părinții care din nechibzuință lasă să le moară copiii nebotezați?

Răspuns: Ca ucigași ai copiilor lor.

Întrebare: Ce trebuie făcut în situația în care nu există preot în apropiere, iar copilul este foarte bolnav?

Răspuns: În aceasta situație gravă Biserica îngăduie oricărui creștin, bărbat sau femeie, să săvârșească Botezul în formula lui cea mai scurtă - adică întreita cufundare a copilului în apă, rostind cuvintele: „Se botează robul lui Dumnezeu (N) în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; Amin”. Iar dacă copilul supraviețuiește, preotul va săvârși până la capăt.

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 13 februarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 15 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 16 februarie	07:00	Sfânta Liturghie și parastas
	17:00	Vecernie
Duminică 17 februarie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

A fost un om modern

Un om modern s-a rătăcit prin deșert. Era deshidratat. Când dormea visa doar apă, portocale și smochine. Apoi se trezea și se târa mai departe, dar chinul era tot mai apăsător. Când tocmai ajunsese la capătul puterilor a zărit o oază. „A, fata morgana” a gândit el. „O iluzie care vrea să mă împingă la disperare, deoarece în realitate acolo nu există nimic. Dar nu! Eu voi rămâne demn și nu mă voi lăsa păcălit!”. El se apropia de oază însă ea nu dispărea, ci devenea tot mai vizibilă. Smochinii parcă îi făceau semn cu crengile lor să vină și să mănânce, dar el gândea: „Asemenea iluzii sunt frecvente pentru cei aflați în situația mea. Ce crudă poate fi natura!”. Cuprins de aceste gânduri a murit având pe buze un blestem neînțeles asupra lipsei de sens a vieții. După o oră l-au găsit doi beduini. „Poți înțelege așa ceva?” întrebă unul. „A murit de foame și de sete lângă cea mai frumoasă oază”. „A fost un om modern!”, a răspuns celălalt beduin. „Nu a crezut în ceea ce a văzut!”. Tot așa, Dumnezeu este foarte aproape de noi însă omul modern nu îl observă.

Simplitatea

La ora de religie, o fetiță de 6 ani desena și colora de zor. Învățătoarea a întreat-o: „Păpușica! Ce desenezi acolo?”. Fetița a răspuns: „Îl desenez pe Dumnezeu”. Învățătoarea i-a vorbit din nou, zicându-i: „Dar cum îl desenezi tu pe Dumnezeu, căci nu l-a văzut nimeni cu ochii și nu știm cum arată”. La care fetița a răspuns: „Nu-i nimic că nu l-au văzut. O să-l vadă și o să-L cunoască după ce-L desenez eu!”.

Ateul și credința

Un ateu a căzut de pe o stâncă. În timp ce cădea, el s-a prins de o mică rădăcinuță. A rămas astfel, atârnat între cer și prăpastia de sub el, știind că nu va mai rezista multă vreme. Atunci, i-a venit o idee. „Dumnezeule!”, a strigat el cât îl ține a gura. Dar nu i-a răspuns nimeni. „Dumnezeule!”, a strigat el din nou. „Dacă ești, salvează-mă, și îți promit că voi crede în Tine și că îți voi învăța și pe alții să creadă”. Din nou, tăcere. Subit, s-a auzit o Voce ca de tunet, care l-a făcut aproape să dea drumul la rădăcina de care se ținea: „Așa spun toți atunci când se află la greul”. „Nu, Doamne, nu!”, a strigat el, cu ceva mai multă speranță. „Eu nu sunt la fel ca alții. Nu vezi, am început deja să cred, acum, când Ți-am auzit și vocea. Nu mai trebuie decât să mă salvezi și voi proclama pretutindeni numele Tău, până la capătul pământului”. „Foarte bine”, a răspuns Vocea. Te voi salva. Dă drumul la rădăcina aceea”. „Să dau drumul la rădăcină?”, a strigat omul, nevenindu-i să-și creadă urechilor. „Mă crezi nebun?... Când Moise a izbit cu toiagul în Marea Roșie, minunea nu s-a produs. Abia când primii oameni s-au aruncat în apele mării, acestea s-au dat la o parte.